

Direcció: Torre de Rubiol (afors del Pont).

Suscripció exclusivament per fora de la Capital
Sis mesos, 2 pessetas; un any 3'50 pessetas.

Administració: Lluís Abadal, Major, 12

Número 14.—Any I.

Lleyda 10 de Maig de 1899

Redacció: A mà esquerra, tres quarts
mes amunt de ca 'l Tupí.

Número corrent 5 céntims; atrassat 10.

EXTRAORDINARI—Als forasters

SALUT, hostes de Lleyda; que vostra estancia en nostra benvolguda terra, os sia agradable á tots, y que al retornar á vostras llars vos emporteu grat recort de la ciutat que no per pobra y desheretada, deixa dé ser menos hospitalaria y carinyosa, es lo que desitja LA MALA SENMANA.

No trobareu, es cert, soroll, ni aparatosas diversions entre nosaltres, ni tals poden ser las pretencions dels lleydatans. Humils com nostra pobresa vos oferim lo que no's marceix, nostra amistat, y nostre afecte carinyós y lleal com á bons catalans, franchs y clás, tan clás com l' aigua cristallina que brolla de las fonts puríssimas de nostras montanyas.

Veniu á honrarnos, y á honrar nostra ciutat y nostre Patró, y axó 'ns basta y 'ns sobra per agrahir coralment vostra visita.

No tenim, ja ho veyeu; no tenim soberbs palaus, ni luxosas cambras de marmols jaspejats que puguin dignament allotjar-vos com voldríam; pro en cambi ens sobra voluntat, per allotjar lo recort de vostra estancia en lo cor agrahit del fills de Lleyda.

Sempre ha sigut la gratitud condició del home honrat.

Per' xó avuy LA MALA SENMANA, al dedicarvos com petita penyora de son afecte, aquet humil número s' honra en saludar-vos, y en oferirvos sa sencera y franca amistat.

Be voldríam correspondre com cal á vostra delicada atenció, oferintvos rica lectura, literatura brillant, poesías de lloretjats mestres y en fi, juntar en aquestas columnas totes las armonías y dolsuras de l' hermosa parla qu' aprenguerem al bresol que nostras mares carinyosament gronxaban; de la llengua valenta ab que 'ls Almogavers un jorn escrigueren lleys d' extermi, ab sanch infiel sobre 'ls negres murs de l' alta Constantinopla, murallas

que serviren de pergamins hont pintar las barras catalanas en nostre penó marcadas per Jofre nostre primer comte; totes las armonías y dolsuras de la llengua hermosa ab que las gayas fillas del Ter y del Llobregat, del Segre y del Fluviá cantan lo senzill amor de sos cors virginals á la sombra veneranda, del beneyt Monserrat, turons esquerps solament del trono de nostra Moreneta; be voldríam l' imaginació jegantina del sens rival Mossen Cinto, l' intel·ligència assimiladora del lloretjat Guimerà, l' arpa encantadora del malograt Pitarra, y que nostres llavis parlessin com en Feliu y Codina, y que nostres caps penssin com en Rubió y Ors, y que nostres cors sentisen com en Lluís Roca.... projets inútil, no pot ser! Gota d' escuma que per l' ona del mar llensada sobre 'l rocam de la deserta costa, rellisca lleugera y en lo llit blau suavament s' enfonsa, sens deixar altre rastre qu' un regalim, que 'ls raigs del sol torna perlas, y que 'l cap d' un moment aseca l' aura suau que l' auzell marí assota ab sas alas de nacar,... may pot produhir la vibranta harmonia que anuncia ab sons majestuosos lo fantàstich brandex de l' ona del geni que coronada per la nítida blancor del llamp de la glòria, deixá en la humida arena del sepulcre, lo rastre immortal del triunf; arpa sense cordas, cordas sense tensió, que may produhir poden ni l' eccllunyá de esclats exhuberants de eterna glòria, ni resort, sisquera, de cants homérichs qu' al volguer recordar se difuminan entre las claretats creadoras del cervell, som nosaltres, que al confessar netament nostra impotència sols ens queda 'l dret del perdó, que mereix qui francament declara sa pobra y humiliant nul-litat.

Pro, sino podem traduir ni en rítmica poesia, ni sisquera ab mala prosa lo que 'l cor sent y 'l que l' ànima atresora, rebého així, entenen lo que voldríam dirvos y no podém, lo que voldríam dirvos y no sabém com, y accepteu generosament lo poch que podem darvos, y si durant aquests días d'

alegría y d' expansió, vos recordeu benevolament tan sols un moment de nosaltres, tot ho donará per bent empleat, vostra servidora y humil amiga

LA MALA SENMANA.

En vigilias de la festa

V(Monólech)

VÁCHA, no hi ha que dudá;
cuando viene un festival,
l' hacer de municipal
es de lo mejor que hi há.
Lo qu' es á mi 'm tiene mort;
tanto 'n satisfá l' empleo,
que cuando vestit me veo
de nadie envecho la sórt.
Y sobre todo demá
que, por ser Fiesta Machó,
no hi habrá cap rechidó
que se me pueda igualá.
Nadie imachinarse pot
cuan felis pasare 'l dia.
¡Cassaaaca...! ¡guáns.! ¡Ay la tía!
Entre tot llevaré un dot.
Tan pronto llevat esté,
me preparo per ná á misa;
pero... no tengo camisa...
bien, me pondré un paellé.
Después, alegre y contént,
luciendo el vestit de gala,
marcharé como una bala
dret á cá l' Achuntamént.
Las raspas de ardiente cor,
¡con que gust me mirarán!
¡Cuántas d' ellas quedarán
esc'avas del meu amor!
Cuando me verán el rós
con la visera tán neta,
todas me farán l' aleta
pára que sea su espós;

y al veurem tan caballero,
y al verme sin una taca,
fins n' hi habrá alguna de maca
que exclamará ¡Olé 'l salero!

¡Ah, que motín armarán!

Creo me harán divertí.

Por estar propet de mí...
algunas mozas rebrán.

Más yo lo arreglo aviát;
si todas me dicen maco,
la que 'm dará mas tabaco
irá siempre al meu costat.

Porqué si franco he de sé,
llámase Tona ó Lolita,
el meu cor solo palpita
por la que díu mas diné.

¡Oh, Sanchez afortunát,
que dia t' está aguardán!

¡Cuántos mils envecharán
la suerte que Deu t' ha dat!

Por la tarde, si Deu vol,
tal vez haya professó.

¿Quiero mejor ocasió
para poder fe 'l farol?

Allí, sin hacer res mes
que allargar sovint la tralla,
apartaré la quitxalla

para distinchirme; pues
hablan lo en verd id, no dulo

que, yendo tots barrechats,
dirían, mols desgustats,

que si jo era un cabezudo.

Listo de la professó,
saldré de la Catedral;

desd' allí me iré al firal
donde pienso fe 'l sinyó.

Con la collilla apurando
y mas limpia que un mirall,

passecharé amunt y avall
por la rambla de Fernandó.

Así será como yó,
(con l' ayuda de la cama)

podré ganarme la fama
de valiente; ¿porqué nó?

Siendo un lloch tan visitado
por chén de toda ralea,

¿no es muy fácil que allí vea
lo que may he presenciado?

Mas ya aseguro desd' ara
que si 's promueve un motí,

solo haya temps per fuchi
no verán pas ells mi cara.

Porqué con tal tenga seny
para coneixe 'l perill,

passaré com un conill
que tiene 'l cau á Gardeny.

Un cop se fachi un poch tart

y la patria me lo pida,

aunque 'l deber me lo impida

me marcharé cap al fart.

Después de llenado 'l pap,

me iré á tomar un calent;

y quan no 'm vechi la chén...
no sé, donde faré cap.

Vámonos, porqué la gana
ya me pone 'n mal estat.

¿No me habrán pas escoltat
los de LA MALA SENMANA?

Son una chent del diastre!...

Si me recogen un mot,

mañana ho publican tot:

ya m' hi chugo yo un pollastre.

Mas, hablando formalment

á mí no me importa ré;

con tal lleva 'l ventre plé

charratis sempris... Amén.

Macari Porratxa.

Lo festival dels Camps Eliseus

(Lo que deuria ser)

Fer hermosa propia d' un maig festiu,
esplendent compendi d' una primavera robusta y exuberant, com
los vint anys d' una pubilla de las que cada jorn s' enmiralla en los crestalls puríssims del Llobregat, del Segre ó del Ter; brissa dolsa y embaumadora com l'alé perfumat de somrienta nuvia, jugant ab las flors que suaus se brandan á son carinyós impuls, mentres aquella 'ls roba l' esencia de son calzer virginal, ab la dolsura que l' amor roba un cor innocent; un panorama espléndit que limita una montanya caprichosa de matisat verdor, movedís com las trenas que coronan, juguetonas, un front immaculat; la llum elèctrica ab sos cambiants fantàstichs, il-luminant ab tons valents los recons del brancatje, hon trehuen son capet encantador los assustats rossinyols qu' ab avara inquietut güarda sa mare dins del niu, apretantlos ab abrasada maternal devall de sas tremolosas alas.... ¡veus aquí l' escenari!

Ara..... anyadinthi un mon de harmonia; fent revoltejar per l' espay desde 'ls atreviments vaguerians de l' escola alemana y las tendrals cadencias de Rossini y de Mozart, fins al revolucionari valz de Straus, y las epigramáticas tonalitats de Audran; desde las concepcions fantásticas del classicisme històrich, fins á la típica sardana que conmou lo cor ampurdanés; desde la severitat aparatoso de tots los atreviments del art que enlayra la fantasía creadora fins á las dauradas cancellas del palau en qu' habita 'l deu del jeni, fins á la cansó meridional qd' un jorn adormí ab veu de encantadora sirena l' apassionada sultana ajeguda sobre las andalussas alfombras que de perlas salpica 'l bés carinyós del romàntich Genil, envolcallant tot axó en un' ona de perfums y d' esencias, mentres centenars de veus robustas d' estudiós fills de la terra cantan á Clavé, executan sas obras inmortals que fan batrer ansiós lo cor dins los misteriosos recons del pit catalá, y si no hi ha prou bellesa, armonizeu los murmurs de l' admiració, las tendras promeses de apasionats aymants, los crits de l' exaltada quitxalleta, las riallas que produheix lo quanto picaresch, lo soroll, fins á cert punt armónich, d' un poble en dia de festa y d' alegria.... y tindreu una sombra de lo que pot ser lo festival del diumenge en los hermosos jardins ab que Lleyda s' enorgulleix.

¿Será aixís? ¡Qui pot dirho! Lo que pot asegurarse es qu' ab los elements valiosissims que l' Ajuntament ha reunit pot ser lo que dihem.

A poch que Lleyda correspongi, com pot y deu correspondre.

Lo Mestre Fanguet.

A UNA FORASTERA CONSELLS PER LA FESTA MAJOR

SUPOSANT que aquí Lleyda tu has vingut
pera passá algun dia deliciós,
uns quants consells donarte se m' acut
justificant l' adagi coneget
de «dona previnguda val per dos».

Si ets soltera y 't creus trobar xicot
no vagis, si pot ser, sola de nits,
que corren uns mosquits
que saben molt de fer lo burinot.

Si anar á veure alguna diversió

es cosa que á tu 't raca,
sempre has de demostrar que tens picó,
vull dí que has de gratarte.... la butxaca.

Procura de no anar gayre distreta
quan surtis á passeig,
ni caminis tampoch gayre depressa
passant per certs carrers;
perque fora molt facil, y aixó es cosa
que s' ha donat ja 'l cas,
que si no miras be allá hon los peus posas
te pots trencar un bras.

Si vas á la fira
y algo vols comprá
lo que tu esculleixis
procura pagá.

Si un senyoret trobas
que molt carinyós
diu que vol firarte
fentse 'l generós,
tu no te l' escoltis
ni li diguis ré,
que al fi et firaría
potsér un bebé.

No estranyis que 'ls gegants y cabezudos
vagin per los carrers sens té ni só;
aixó es per dà á comprender
que 'ls caps grossos á Lleyda abundan molt
y que com á altres puestos
en fé 'ls gegants tenim molta afició.

Si acás coneixer vols l' ajuntament
no faltis dijous á la Catedral
que allí estará exposat de cos present
tot de pontifical;
y si encare lo vols veure milló
la professó no 't deixis ab bons fins;
allí hi anirà tot; (la professó
potser anirà per dins.)

No 't descuidis al vespre d' aná á veure
(que aixó es de franch) lo gran castell de foch
pero ves ab cuidado que no. t' entri
cap cohet per en lloch.

Te recomano la fira
de bestiá, allí hi acut
tots los animals que á Lleyda
han vingut.

Al meeting d' agricultors que hi ha 'l diven-
(dres
als Campos Eliseus no hi vagis pas:
aixó es sols pels pagesos per si troban
una nova manera de fe 'ls naps;
tu hi podrías aná si allí tractessin
d' algun sistemi nou de rentá 'ls plats.

Si encare no his vist tu 'l cinematògraf
crech que t' agralará si 'l vas á veure
pero com que alló ho fan tot á las foscas
t' aconsello que... en fi, ja 'n pots entendre.

El dissapte habent dinat
et pots arreglá una mica
y cap als Camps Eliseus
á veure 'ls catalanistas.
Allí hi fan la seva festa
que té de ser presidida
pel canonge de la terra
de las bonas llagonissas.
Allí veurás els poetas
del modo que en vers s' esplican
y 't quedarás encantada
devant de tanta poesia.
(Y hasta no seria estrany
que t' quedessis... adormida.)

Per veurer lo final d' aquestas festas
lo diumenge á la nit vas al Passeig

dels Campos y allí per *ultimatum*
hi haurá lo gran... mareig.
Las músicas y cants 'nirán en doyna
en mitj de lluminaria general
las festas coronant el *Gloria á Espana*
la gran massa coral,
(per mes que aixó de *Gloria* ara hi va mal.)

Per disfrutá una miqueta
sense que hagis de gastar
los coros ves á escoltar
La Paloma y *La Violeta*
y la *Banda popular*.
Pots veure la *moxiganga*,
las comparsas que hi haurán,
els concerts de la xaranga
y els globos que aixecarán
al Segre; aixó es una gana.

Y ara, forastereta del meu cor,
disposa d' aquest teu fiel servidor.

J. Staramsa.

LA FESTA MAJOR

ALELUYA! ¡aleluya! Per fí ja arribat lo jorn per mí tan desitjat, porque han de sapiguer senyors y senyoras, que es un dels dias per casa meva, més senyalats.

En la vigilia tot son preparatius; la costella ja 'm pregunta: Tasi, ¿com las vols las coquetas, potser maurades, ab sucre y pinyons? ¿y 'l pollastre, que 'l voldràs farsidet, rostit ó bé á tallets fets ab un suquet?

Está clà, jo al sentir nomenar *aquets pobles*, la saliva 'm creix, qu' es un gust. Jo content com unes Pasquas, baixo á n' el se ler, taxono 'l bucoy més guapo, que tots los anys treu un xarelo, que Deu ni dó; omple una panxuda garrafa, y tot está apunt per l' endemà.

Tots, á casa, están de revolta; lo noy gran, me diu:

—Pare, demá vull foras *perras*, porque es la festa major.

Lo petit, me diu: pare, demá 'm dará alguna *perretà*, per comprarme una joguina á la fira.

Y está clà, com es un dia tan gran per mí, no m' agrada ser mica ni molla escás.

Tota la nit de la vigilia, sembla que al meu llit hi hagi un milló de *yanquis*, porque no puch pas clucar los ulls. Y tot es del mateix dalit.

Així es, que tan prompte com amaneix la flayrosa aubada, m' aixeco del llit, més aixerit que un pesol; me mudo de cap á peus, ab una camisa més blanca que un floch de neu, ab las calsas de vellut, que las guardo, com si fos una dobla de quatre (penyora del meu avi, que morí en la guerra dels gabatxos); ab aquell coset, ab cascabellets de plata; ab aquell tapa esquenes de vellut tan bonicoys, ab aquella barretina morada, que sembla un pomet de violetas, y ab aquellas sandalias de set betas, y m' en vaig tot dret á dret á veurer á mon amo y Senyó en una de sas hermosas fincas, hont sento que sa campana 'm crida.

Acabada ma devoció, m' en torno cap á casa; allí ja hi trobo tots los pollos de ma llocada, que m' esperan per darm'e 'ls bons días; y tot seguit jo, més satisfet que un diputat ab sa acta, m' assento ab ells á la taula y comensém á fer los honors al frejinat de la víctima del dia avans.

A las deu, á missa major, y després al *ápat*, tan esperat.

¡Oh! quant veig aquella rica sopa, que llen-

sa á dolls aquella agradable fragancia, aquella tipa olla qu' hi há pilota, que no bota; gallina, que ja no cascarea; feixuga butifarra y l' cri-dayre que m' tocaba diana tots los días, los dich, senyors, talment qu' alló sembla un dinar de boda.

Quant ja casi tot es als bussons, poso foch á un reguero de cal-ample, y cap á pendre un *calent*.

A la tarde, á veurer la professó del meu Sant; y per la nit, després d' haber dat capot á las brossas que han quedat de dinar, 'as en aném á veurer cuhets y firas y á retiro hi falta gent; aguardant ab gran dalit la festa Major del any vinent ab salut, més *pelas* y gracia de Deu, com desitjo á tots mos llegidors.

Tasi Herrero.

A las noyas mes macas de Lleyda

(Sonet)

VOSALTRES tendres noyas que buscáu, pogué un jove trobá rich y joliu vosaltres que al instant ne feu l' ull viu, quant un ab sas miradas vos atráu.

Vosaltres que aquí avuy ne celebráu, la festa en la que mes vos divertíu, vosaltres que també 'n sabeu un niu per rifarse dels homes (quan vos plau.)

Estantne á n' ha la edat que ré hos comou, desitjo'hos qu' un marit prompte troveu y un favor vos demano, un y prou, que featme'l, mon carinyo hos guanyareu; y es, que ja que avuy tot va en renou....

á café y puro espero 'm convideu.

Pepet de Gracia.

¡Cosas de Lleyda!

Po ditzo mes vulgar de nostra terra, es aquest: *¡Cosas de Lleyda!* Y la vritat és (y dita sigui ab perdó) que aquí fem moltes cosas, que 'ns son típicas, nostras, que may ens he las pendrá ningú.

La majoria de *cosas de Lleyda* (trist es dirho) son cosas estranyas per no dir ridícules, extravagants per no dir tontas.

Esplicació? No 'n busqueu cap, no la trobareu; no 'n tenen; son com la tuberculosis ó com lo mal de Sant Pau, venen d' herència, s' encomanan de pares á fills, y basta ser fill de Lleyda per portarho incusat á la sanch.

Una d' elles, sense anar mes lluny, la tenen en lo que passa ab la professó de Sant Anastasi.

¿No 's vritat que lo natural, lo lògich, lo que sembla indiscretible y de llum natural es que, ja que 's tracta d' honrar á un gloriós fill de Lleyda, no quedés ni un compatrioti del Sant á casa seva, y que tots formessin en la professó, rendint axis un tribut d' admiració á nostre inclit Patró?

Donchs es al ravés, excepció feta del element oficial, que hi vá per forsa, no hi assisteix ningú: la professó fa plorar.

Quants y quants pobles hi ha que no tenen á un fill de la terra per Patró? á centenars, 'n obstant y axó, la vila 'n massa corre á engrossar las filas del corteig religiós.

Aquí, no; som al ravés de tot arreu.

Perqué—dirán vostés—perque passa axó? ¡Oh! ja 'ls ho he dit avans; porque sí; ¡quant nosaltres, que tota la vida l' hem passat á Lleyda, no ho sabém....!

Ququit.

TRES SONETS

I.

(A la vigilia de festa major)

VA'is trens arriban plens, plens de gentada y arreu s' escampa per la població; tohom, tohom se'n va á festa major tohom va á disfrutar de tal diada.

Estudiants, alguna qu' altra criada, gent d' upa y també ve algun pobrissó, molts satisfets, tots baixan del vagó: sans, raquítichs y gent molt *enllustrada*.

De cunills bosquetans, la gran matansa, la pobre viram ja está en capella, tot se mata y se fá per la pitansa. De 'ls xicots ja se senten las cridòries, s' alegra y fá 'l *piu piu* alguna vella; demá es dia de ball..., fora cabòries.

II.

(Al dia de festa major)

Del calaix treu Layeta 'l vestit negre ne diu á sa criada la senyora; qu' avuy m' arriban convidats de fóra, que tot Iluheixi avuy qu' es dia alegre.

Avuy m' arriba la familia Segre y de part del meu home, la d'en Mora, lo senyor Sigró Tou ab sa senyora y sogra y quixalleta de «L' Alegre».

Vejám si tú 't presents ab bon tratjo ab 'quell devantalet blanch de cretona porque pensin que som *algo ricatxos*.

Arréglau bé y ab ells sigas ben *fina* que si 't portas com deu tota gran dona te daré quinze céntims de propina.

III.

(Passada la festa major)

Las festas ja han finit ¡mala negada! ne exclama enfadada la senyora qu' acabessen ¡Deu meu! prou qu' era hora diu roja de rabia y enfutismada.

Aquest diable d' Alegre ab la bandada de quixalla menuda sogra y nora y aquesta familiada de ca'n Mora no haig vist jamay al mon gent tant pesada.

Ara dúslos al ball, ara al teatre, ara al café y tú raca que raca Janeu al botavant, camas de catre!....

Y ne diu al seu home, «pren paciencia 'quets gorreros qu' espren la butxaca no 'ls convidis mai mes, tin esperiencia.»

Santiago Beleta Gassull.

¡Ens han ben trompat!

Res; en aquest mon, no 's pot tenir cap hora bona.

Lo dimoni no te mes qu' una feyna, y encar la fá mal feta.

Vostés dirán ¿á qué venen aquestas exclamacions?

Donchs, ja 'ls ho dirém.

Quian varem resoldre gastarnos uns quants quàrtets en la publicació del present extraordinari, ferem las gestions necessaries per intercalar en lo text, nombrosos y elegants fotografiats representant los millors edificis, y llochs mes hermosos de nostra capital; pro al arribar á l' hora del tiratje, que ¡es clar! no 'm pogut demorar de cap modo ixorobiu, viola! los *ninots* no han comparegut, rebent sols una excusa de la que nosaltres no 'n podem fer res.

Pro com nostre periódich se deu al públich, gràcies al qual te vida exuberant y propia per molts y dilatats temps, tota vegada que sa constància en favorirnos, per-

severa desde 'l primer jorn, contant avuy ja nostre periódich una existencia (si bé molt curta en relació á la que tindrà casi en tota seguritat) lo suficientment llarga per aventatjar á tots los satírichs que 'n distintas épocas han vist la llum pública en Lleyda; hem cregut necesari dar al pùblic la satisfacció que li doném, en aquests mots, pera que li consti que no es nostra la culpa, si no publiquém lo número com deb'a ser y com voldríam que fós.

Y prou.

Sermó de festa major

FORASTERS que avuy á Lleyda n' heu vingut per celebrar las festas, que al meu entendre dignas d' elogi serán.

Antes que tot, vos saludo, y hos suplico ab gran afany que si manca alguna cosa de lo que al programa hi há, no es qu' haigin volgut rifarvos es... que s' ho haurán descuidat. Jovenets dels vint als trenta que molt penseu disfrutar, (y no porteu trenta céntims y que ni al sastre heu pagat.) Noyas dels quinze als divuit que hos voleu prompte casar, y may n' heu fet una mitja ni sabeu rentarne un plat y que tant sols ab postissons ne gasteu un dineral, y que hos embruteu la cara ab deu mil colors, que fan ferla encar, menos... pintada de lo molt que já era abans.

Viudas qu' en teniu quaranta y encare hos penseu casar, y que hos estoqueu la cara y hos aumenteu los costats.

Escolteu que va per tots homes, donas, xichs y grans, lletjos, guapos, richs y pobres cegos, tontos y esguerrats.

Ja que avuy n' es la gran festa que tant sols ne ve un cop l' any, espero que ab alegría tots vòltres la celebren; y als hostes vos recomano que me 'ls obsequieu com cál matant gallinas, pollastres y en fi, fentlos disfrutar, que després no pugan dirne, lo que se diu en semblants casos,—Ay, uix que son rancis, noy ni un café m' han pagat— y á mes... altres tonterías que dihuem quan son per vall.

Y al jòvent, hos recomano que quant aneu á ballar no deu gayres trepitjadas á las noyas, que no fá; puig després que las heu tretas á que disfrutin ballant, en lloch de darvos... las gracias vos dihuem—que poch ne sab.—

Y á vosaltres, nenas macas, hos aconsello que enguany no vos poseu gayres polvos, n' hi hos aumenteu los costats; y que no feu patt á gayres forasters dels que avuy hi han.

Y á las sogras y demés

y á tots quants aquí he citat els desitjo verdades días de felicitat.

Que ditxa y tranquilitat no'n manqui; salut y gana mes que tot s' hos recomana, y l' autor que així ho confia, espera ab gran alegría que tingueu bona senmana.

Pepet de Gracia.

INDIRECTAS

La Paheria ha acordado» Dar lo pendó principal, Al comandant general, Sr. Muñoz Maldonado. Y 'l acort es d' alabar, Pus tot pagés y senyó, Sab que nostre Sant Patró, Fou il-lustre militar.

La crítica de las festas organizadas per l' Ajuntament, la güardém per quan estiguin acabadas.

Ara resultaría incompleta, puig sols podríam parlar del pregó.

Y lo primer es beurer.

Molt se diu que per ocupar la vacant de Degá d' aquet Cabildo Catedral produhidá per mort del virtuós D. Joseph Fernandez, serà nombrat lo magistral de Segovia y eminent orador sagrat Dr. D. Juliá Miranda.

Casi no ho creyém, perque las bonas notícias, no acostuman gayre á ser vritat.

Pro consti que fora una de las pocas cosas ben fetas que pot fer lo Govern.

¡Ab qui 'n gust li donariam l' enhorabona!

Pro cá; no tindrém tanta sort.

Y sinó ja ho veurán.

Y me 'n donarán rahó.

No 's creguin pás que la professó que demá sortirà á las 5 de la Catedral, volti tot Lleyda.

No mes passará per allá hont ha passat los demés anys.

O siga: carrers de la Palma y Tallada, plassa dels Quàrtels, carrers de Caballers y Major, plassas de la Paheria y Sant Joan, carrer de l' Estereria, plassa de la Sal, carrers del Carme, Democracia y Magdalena, plassa de la Sal, carrer de l' Esteria, plassas de S. Joan y Paheria y carrer Major.

Ara no 's figurin que ho dihém per criticar rés.

Es que no sabíam de qui 'n modo publicar lo curs de la professó.

Velshi aquí.

Lo dia 13, ó sia 'l prop vinent dissapte, número ordinari.

Per axó també ho dihém en los Pregons.

Pro per mol pá, may se té mal any.

Enterados ¿eh?

Aquet any com haurán vist per lo programa de las festas, no hi ha globo ni Budoy.

¡Ben fet!

Y vostés dispensin que no diguem lo perqué.

La nit del festival no faltin als Camps Eliseus, sobre tot.

Los hi esperém.

No 'ls doldrán los quàrtos

Creguin que no 'ls doldrán.

¡Ves que 'n treurán!

Total dos mals; lo mal de haberlos tret de la butxaca, y 'l sentiment de quedar disgustats ¡Si 'n quedesin, ey! Que... que, vaja, no 'n quedarán.

Be; de tots modos ja 'ls ho tornarém á recordar lo dissapte.

Recomaném á tots los nostres llegidors que no dexin de comprar lo romanse que demá comensarà á vendres peis carrers de nostra ciutat.

Descriu en istil satírich los enterros de Lleyda.

Y á fe de neu que ho fá bé.

Passarán un bon ratet llegintlo y además contribuirán d' aquet modo als gastos de construcció del mansoleu que s'alsa per los repatriats d' Ultramar.

¡Ah! sols costarà cinch céntims.

Tinguin entés que si no publiquém lo programa de las festas, no es mes que perque 'ns falta lloch pera ferho.

Pro que consti; no 'ns hen han portat cap.

Y no es que no l' haguém demanat.

PREGONS

Fem á saber que no perque haguém publicat lo present número en honor de Sant Anastasi y en obsequi als forasters, se pensin que farém festa 'l dissapte. No s' ho pensin ¡rés d' axó!

Dissapte, donchs, també hi haurá número.

No 'ls perdoném pás la perreta.

¡Quinas ganas que 'n tením, com hi ha mon....!

Se fa saber que LA MALA SENMANA es lo periódich de major tirada de Lleyda y sa provincia.

TRENCA-CLOSCAS

Logograf numèrich

1 2 3 4 5 6 7 8	=Nom d' home.
6 5 3 2 1 4 8	=Id. id.
5 1 7 5 3 5	=Temps de verb.
5 6 7 5 1	=Id. id.
3 2 6 4	=Pontífice juheu.
2 1 4	=Part del cos.
4 8	=Nota musical.
5	=Consonant.

La solució en lo número próximo.

Solucions al número anterior.

Allograf: Sagunto.

Allograf: Sagunto.	Linyola
Al cròstich:	Almacellas
	Miralcamp
	Alós de Balaguer
	Lés
	Almenar
	Senterada
	Estimariu
	Nalech
	Montornés
	Alcarrás
	Noris
	Alguaire

SUMARI.—Als forasters.—En vigilias de la festa, per Macari Porratxa.—Lo festival dels Camps Eliseus, per lo Mestre Fanguet.—A una forastera (Consells de la festa major), per J. Staramsa.—La festa major, per Tasi Herrero.—A les nyas mes macas de Lleyda, per Pepet de Gracia.—Cosas de Lleyda, per Ququut.—Trsesonets, per Santiago Beleta Gassull.—Ens han ben trompat.—Sermó de festa major, per Pepet de Gracia.—Indirectas.—Pregons.—Trenca-closcas.

1899.—Imprenta de Lluís Abadal,
carrer Major, Lleyda.—12.